

havde opfyldt ham. Han tænkte ved sig selv, at Sindene netop paa en Dag som denne maatte være modtagelige for den bitre Bekendelse, han dog før eller siden vilde blive nødt til at aflægge for sine Venner, hvad Følgen deraf end vilde blive.

Under en svag Mumlen fra Forsamlingen steg han op paa Talerpladsen.

Han begyndte med taknemlig at mindes Vennen, hvis Baare havde samlet dem, og paa hvem det Ord med Sandhed kunde anvendes: Herren velsignede ham, og han blev til Velsignelse. Men, spurgte han derpaa, mon den kære afdøde alligevel ikke undertiden — og maaske navnlig i den allersidste Tid — havde følt sig skuffet i sine store Forventninger. Skønt han aldrig selv talte derom, var der nogen Grund til at tro det. For det nyttede jo ikke at nægte det, — Guds Riges Venner havde for Øjeblikket en af sine Trængselstider. De stod med et stort, tabt Slag — en stor, bristet Forhaabning — bag sig; og som alle Nederlag havde ogsaa dette saaet Mistænksomhed og Tvedragt blandt de overvundne. Men hellere end at gøre Forsøg paa at tilhulle Sandheden, og hellere end at udslynge Anklager mod hinanden for Medskyld i Ulykkerne skulde man se prøvende ind i sig selv og søge at finde, hvad man havde forbrudt, og hvor man havde fejlet. „I Stedet for at knurre mod Gud“ — udbrød han med stigende Styrke — „fordi han ikke denne Gang opfyldte vort Haab, skulde vi ydmygt ransage vort Inderste og spørge os selv, om vi nu ogsaa virkelig var modne til at tage Riget af hans Haand?“

Der var hurtigt bleven nogen Uro blandt Tilhørerne. Efter disse sidste Ord blev han henne fra den ene Side afbrudt af temmelig nærgaaende Tilraab.

Han lod sig dog ikke forstyrre men fortsatte:

„Tro nu ikke, at jeg staar her som en Selvretfærdig, der blot vil anklage. Nej, jeg erkender det dybt — og jeg føler Trang til idag at sige det til jer